

για τὴ νεράιδα. Μὰ ὅσο ἐξύγωνε, ἔβλεπε πῶς δὲν ἦταν ἐκείνη. Συλλογίστηκε πάλε τὴ νεράιδα ὡρα πολὴ. Καὶ νὰ ἡ κοπέλλα, πού ξαναπερνοῦσε! Ἄπο μακριὰ ἦταν ἀπαράλλαχτη ἡ νεράιδα· κ' ἔτρεξε νὰ τὴ συναπαντήσῃ. Μὰ σὰν ἔφτασε κοντὰ του εἶδε πῶς δὲν ἦτανε πιά ἐκείνη.

Ἄπο τότε τὸ παλληκάρι ὅ,τι κι' ἂν ἔκανε, εἶτε στὴν ἐκκλησιά πήγαινε, ἢ σὲ χορὸ, ἢ σ' ὀποιαδήποτε ἄλλη συντροφιά, ἀδιάφορο πού, ἔβλεπε πάντα καὶ τὴν κοπέλλα ἐκείνη. Ὅταν ἦτανε μακριὰ της, τοῦ φαινότανε πῶς ἦταν ἡ νεράιδα· ὅταν τὴν ἐξύγωνε ἦταν ἄλλη πιά. Στὸ τέλος τὴν ἐρώτησε ὀρθὰ κοφτὰ, ἂν ἦτανε ἡ νεράιδα ἢ ὄχι, ἀλλὰ ἀντίς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἐγέλασε μονάχα κοροϊδεύοντάς τονε.

— Καλύτερα εἶνε νὰ πηδήσῃ κανεὶς μονομιᾶς στὸ νερό, παρὰ νὰ μῆ σιγά - σιγά, σκέφτηκε τὸ παλληκάρι καὶ τὴν ἐπαντρέφτηκε.

Ἄκόμα δὲν εἶχε τελειώσει καλὰ καλὰ ὁ γάμος καὶ τὸ παλληκάρι δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιά.

Ὅταν ἦτανε μακριὰ της τὴν ἐπιθυμοῦσε, μὰ ὅταν ἦτανε κοντὰ της, ἐπιθυμοῦσε μιὰν ἄλλη πού δὲν ἔβλεπε. Στὸ τέλος τὸ παλληκάρι κατάντησε νὰ φέρονται ἄσημα στὴ γυναῖκα του. Ὅστόσο ἐκείνη τὰ βάσταγε ὅλα καὶ δὲν παραπονιότανε.

Μὰ μιὰ μέρα, πού αὐτὸς ἔψαχνε γιὰ νὰ βοῆ τῶλο-γα, βρέθηκε ἄξαφνα κοντὰ στὸ βράχο. Τότε τὸ παλληκάρι κάθησε κ' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

*Μὲς στὴν καρδιά μου λάμπεις, ἀχιτίδα φεγγαριοῦ,
καὶ φέγγεις ἐκεῖ κάτου, φωτιά τοῦ Ἀη-Γιαννοῦ.*

Τῷβρισκε καλὰ τὸ παλληκάρι νὰ κάθεται κεῖ πάνω κι' ἀπὸ τότε πήγαινε κάθε φορὰ, πού ἐμάλωναν στὸ σπίτι. Σὰν ἔφευγε, ἡ γυναῖκα του ἔλαιγε.

Μιὰ μέρα, πού ἐκαθότανε στὸ βράχο ἀντίκρουσε ἀντίπερα τὴ νεράιδα, πού ἄρχισε νὰ παίξῃ τὴ φλογέρα της:

*Μοῦ φτάνει, πού ξανάρχεσαι καὶ σ' ἀντικρίζω μόνο,
νεράιδα μου, ἡ φλογέρα σου μ' ἀλάφρωσε τὸν πόνο!*

Τότε τοῦ ἀποκρίθηκε:

*Παίξω νὰ διώξω τὰ ὄνειρα, πού σ' ἔχουνε ζωμένα,
μὲς σὰ χωράφια σέπονται τὰ σιάχια ξεχασμένα.*

Τὴ φορὰ τούτη τὸ παλληκάρι φοβήθηκε καὶ γύρισε γλήγορα σπίτι. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ στενοχωρηθῇ κοντὰ στὴ γυναῖκα του τόσο, πού ξαναγύρισε στὰ διάση καὶ πήγε κ' ἔκατσε στὸ βράχο. Κι' ἄκουσε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι:

*Μπα! εὐὸ εἶσαι; ὄνειροεύμουνα, πὰς ἔρχεσαι, ὄλι,
(μέρα:
πίσσε με!—Τρέχα πίσω μου!—Μὴ φεύγῃς κεῖθε
πέρα!*

Μ' ἓνα πηδῆμα τὸ παλληκάρι πετάχτηκε ἀπάνω καὶ καθὼς ἐκύτταξε πίσω του, εἶδε ἓνα πράσινο φουστάνι μὲς στοὺς θάμνους καὶ τοῦ φάνηκε πῶς ἔφευγε κ' ὄλας. Ρίχτηκε ἀμέσως νὰν τὸ πιάσῃ. Τότε ἀρχίνησε τρελλὸ κνηνητὸ μέσα στὸ δάσος. Βέβαια κανένα πλάσμα ἀνθρώπινο δὲν ἔτρεχε τόσο γλήγορα ὅσο ἐκείνη ἡ νεράιδα. Πολλὲς φορὲς προσπάθησε νὰ κόψῃ τὰ μάγια ρίχνοντας σίδερο στὸ δρόμο της· ὡστόσο ἐ-

κείνη ξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ μπροστὰ του. Μὰ ἄρχισε νὰ κουράζεται σὲ λίγο· τὸ παλληκάρι τὸ κατάλαβε ἀπὸ τὸν τρόπο, πού κινοῦσε τὰ πόδια της. Καὶ ξεχώριζε πιά μὲ μεγάλη πεποίθησι, ἀπὸ κάθε της κίνησι, πῶς ἦταν ἡ νεράιδα, αὐτὴ κι' ὄχι ἄλλη.

«Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶσαι δική μου δίχως ἄλλο», συλλογιζότανε τὸ παλληκάρι· κι' ἀμέσως ἐρρίχτηκε μπροσὶ του μὲ τόση ὀρμή, πού κι' οἱ δύο τους, αὐτὸς κ' ἡ νεράιδα, κατακυλίσανε στὴν πλαγιά τοῦ λόφου δίχως νὰ μποροῦν νὰ σταματήσουνε.

Ὅστόσο ἡ νεράιδα γελοῦσε μὲ τόση χάρη, πού τὸ παλληκάρι νόμιζε πῶς ἄκουγε ν' ἀντηχοῦνε τὰ πιὸ γλυκὰ τραγοῦδια πάνω στὰ πιὸ φανταστικὰ βουνά. Τὴν ἀγκάλιασε καὶ τοῦ φάνηκε πῶς ἡ ὀμορφιά της ἦταν σπάνια, καθὼς ἀκριβῶς μὲς στὰ ἔνειρά του παρακαλοῦσε νᾶταν ἡ γυναῖκα του.

— Ὡ πὲς μου, ποιά εἶσαι, πού εἶσαι τώρα ὡραία; ῥώτησε τὸ παλληκάρι χαϊδεύοντάς τηνε. Κ' ἡ γλυκεία θέρμη ἀπὸ τὰ μάγουλά της ἐπερνοῦσε σ' ὄλη του τὴν ὑπαρξὴ σὰ μιὰ ἀγνωστὴ γοητεία.

— Μὰ ἔλα δά, θε' μου! Δὲ βλέπεις πῶς εἶμαι ἡ γυναῖκα σου! τοῦ εἶπε κείνη.

Μετὰφραση ΓΙΑΝΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ

ΔΕΙΛΙ

*"Ὀνειρα ἀγάπης στοῦ γυαλοῦ τῆ" ἄκρη!
Ἄτλάζια γαλανὰ ἀπαλὰ τὰ κύματα
Ὡς τοῦρανοῦ τὰ μαγεμένα μάκρη!
Τριανταφυλλιά τοῦ χωρισμοῦ φιλήματα
Στερνὰ τοῦ ἡλιοῦ! Μὲς στὴ ματιὰ ἓνα δάκρυ
Συγχώριας! Πάθη καὶ καημοὶ συντριμματα!
Ἐν' ἄγιο, μυστικό, σ' ὄλη τὴν πλάση,
Θαμπὸ ὑπερκόσμιο φῶς! Εἰρήνη πᾶσι!*

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΞΕΦΑΝΤΩΤΗΣ

*Στὸ πανηγύρι μέσα τῆς ζωῆς
Ὅλο δροσιά καὶ λεθεριά καὶ χάρη
ἦρθα καὶ γὰρ, τρελλὸς ξεφαντωτῆς
στὴ λέρα μου τραβῶντας τὸ δοξάρι.*

*Καὶ ὄρεσα στεφάνι στὰ μυλλιά
κι' ἔγμισα ρίμες ταιριαστὲς στὴ λέρα
κι' ἦρθα χαρὲς σὲ κόρης ἀγκαλιὰ
καὶ στῆς ἀγάπης λούστρηκα τὰ μύρα!*

*Μὲ νιὸς καὶ νιὲς ἐχόρεγα τρελλὰ
κ' ἦπια κρασί γτιασμένο σὶδὸ λιοπίρι
κι' εἶδα γοργὴ τὴ νιότη νὰ κυλᾷ
στῆς ἡδονῆς τ' ὀλόχρησο ποιήρι.*

*Μὰ διὰν ἀπ' τὸ μεθῶσι τὸ τρανὸ
βαριοξενωνῶντας ἀνοιξὶ τὰ μάτια,
εἶδα ἓναν κόσμο γύρω σκοτεινὸ
καὶ μιᾶς ζωῆς συντριμια καὶ κομμάτια.*

ΑΙΜ. ΒΕΑΚΗΣ